

Frihetens äventyr

Artikel av den helige Josemaría. Att tala om frihet, om kärlek till friheten, betyder att presentera ett svårt ideal: det är att tala om en av trons största rikedomar. Kristen är den som förmår älska inte blott mänskligheten rent abstrakt utan varje person som står vid hans sida.

2007-08-03

Inre frihet

I Galaterbrevet, en äkta lovsång till trons rikedomar, säger aposteln

Paulus att en kristen bör leva med den frihet som Kristus har vunnit åt oss[1]. Detta var Jesu budskap till de första kristna, och så kommer det att förbli under sekternas lopp: budskapet om befrielse från elände och ångest. Historien leds inte av blinda makter och är inte ett resultat av slumpen: den avslöjar Gud Faders barmhärtighetsgärningar. Guds tankar är högre än våra, säger Skriften[2], Att lita på Herren innebär därför att tro mot alla odds genom att se under ytan. Bakom varje händelse, även om det många gånger är dunkelt för oss, finns Guds kärlek, som är en evig kärlek.

När en kristen lever av tro – med en tro som inte bara är det till namnet utan en verklighet som mynnar ut i personlig bön – leder vissheten om den gudomliga kärleken till glädje, till inre frihet. De knutar som ibland kväver hjärtat löses upp, och den tyngd som gör själen betryckt

släpper taget. *Om Gud är för oss, vem kan då vara mot oss?*^[3]. Och leendet återvänder snart till läpparna. Ett Guds barn, en kristen som lever av tro kan lida och gråta, han kan också ha anledning till att känna ånger, men aldrig till att vara ledsen.

Frihet och broderskap

Den kristna friheten föds ur människans inre, ur hjärtat, ur tron. Den är dock inte något enbart individuellt utan har yttre tecken. Ett av dem är något av det mest kännetecknande för de första kristna: broderskapet. Tron – Guds kärleks stora gåva – har lett till att alla skillnader, alla barriärer alltmer förminskades tills de slutligen försvann: *nu är ingen längre jude eller grek, slav eller fri, man eller kvinna. Alla är ni ett i Kristus.*^[4] Att veta att vi är bröder och systrar och att verkligen älska varandra som sådana, bortom skillnader i folkslag,

social ställning, kultur och ideologi hör till kristendomens väsen.

Det är inte min uppgift att tala om politik. Och det är inte heller Opus Deis uppgift, eftersom dess enda mål är andligt. Opus Dei har aldrig blandat sig och kommer aldrig att blanda sig i partipolitik. Det är inte bundet till någon person eller ideologi. Detta handlingssätt är inte en apostolisk taktik. Det är inte heller bara ett lovvärt beteende. Att handla på detta sätt är en absolut nödvändighet för Opus Dei, därför att dess natur kräver det. Den uppenbara konsekvensen är att älska friheten, att lita på den kristnes ställning i världen, vilken får honom att uppträda helt självständigt och på eget ansvar.

I timliga frågor finns inga dogmer. Det strider mot människans värdighet att försöka fastställa absoluta sanningar i frågor där det

är nödvändigt att var och en betraktar saker och ting från sin egen synpunkt, enligt ens egna särskilda intressen, kulturella preferenser och ens egen erfarenhet. Att försöka tvinga på andra dogmer inom detta område leder oundvikligen till att göra våld på andras samveten, d.v.s. att inte respektera nästan.

Pluralism och ödmjukhet

Med detta vill jag inte säga att den kristnes inställning till timliga frågor bör vara likgiltighet eller apati. Tvärtom. Jag vidhåller emellertid att en kristen bör förena den mänskliga passionen för civila och sociala framsteg med medvetenheten om den egna åsiktens begränsningar, och således respektera andras åsikter och älska den legitima pluralismen. Den som inte lyckas leva så har inte förstått det kristna budskapet i grunden. Det stämmer att det inte är lätt att nå därhän, och i viss mening

når vi aldrig dit, för tendensen till egoism och högmod inom oss dör aldrig. Därför är vi alla förpliktade till att ständigt rannsaka oss själva och betrakta våra handlingar i ljuset av Kristus, så att vi erkänner att vi är syndare och börjar om från början. Det är inte lätt, men vi bör anstränga oss att uppnå detta.

En äkta historia

När Gud skapade oss tog han en risk och accepterade det äventyr som vår frihet innebär: han ville att historien skulle vara en äkta historia bestående av autentiska beslut, inte fiktion eller lek. Varje människa måste få erfara sin egen personliga självbestämmanderätt, med alla de tillfälligheter, försök och till och med osäkerhet som detta innebär. Låt oss inte glömma att Gud – som ger oss trons visshet – inte har uppenbarat meningen med alla mänskliga händelser. Vid sidan av allt som för

en kristen är helt klart och säkert finns det många andra saker, väldigt många, där man endast kan uppnå en åsikt, d.v.s. en viss kunskap av vad som skulle kunna vara sant och rätt, men som inte kan säkerställas på ett obestridligt sätt. För det är inte bara så att det är möjligt att jag tar fel: det kan också hända att jag har rätt, och att de andra också har rätt. Ett föremål som tycks mig konkavt kan för en annan, som betraktar det från en annan synvinkel, synas konvext. Medvetenheten om de mänskliga bedömningarnas begränsningar leder oss till att erkänna friheten som ett villkor för samlevnad.

Respekt för friheten, av kärlek

Men detta är inte allt, det är till och med inte det viktigaste: respekten för friheten har sin grund i kärleken. Om andra tänker annorlunda än jag, kan detta vara ett skäl till att

betrakta dem som mina fiender? En sådan hållning kan endast vara motiverad av egoism och intellektuell närsynthet hos den som vidhåller att det inte finns andra värden förutom politik och världsliga företag. Men den kristne vet att det inte är så, för varje person har ett oändligt värde och en evig bestämmelse i Gud: Kristus har dött för var och en av oss.

Kristen är den som förmår älska inte blott mänskligheten rent abstrakt utan varje person som står vid hans sida. Att känna ansvar för de uppgifter som påverkar kommande generationers välbefinnande är ett tecken på mognad, men detta får inte leda till att vi försummar engagemanget och tjänandet i vardagliga frågor, som att visa vänlighet mot den som arbetar bredvid oss, att vara uppriktig vän med våra kollegor, och att känna med dem som lider, även om deras

plåga kan förefalla oss obetydlig i jämförelse med de stora ideal som vi eftersträvar.

En verklighet att bygga dag för dag

Att tala om frihet, om kärlek till friheten, betyder att presentera ett svårt ideal: det är att tala om en av trons största rikedomar. För vi får inte lura oss själva: livet är inte en dans på rosor. Det kristna broderskapet kommer inte till oss från himlen en gång för alla; det är en verklighet som byggs upp dag för dag. Och man måste göra det under ett liv som behåller hela sin kärvhet, mitt under intressekonflikter, strider och spänningar, i den dagliga kontakten med personer som tycks oss inskränkta, och med motsvarande småsinthet från vår sida.

Om allt detta gör oss modfällda, om vi låter oss övervinnas av egoismen eller hemfaller åt den skeptiska

hållningen hos den som föredrar att rycka på axlarna, betyder det att vi fortfarande behöver fördjupa oss i vår tro, betrakta Kristus mer ingående. För det är endast i denna skola som den kristne lär känna sig själv och lär sig förstå andra, d.v.s. lär sig att leva så att han blir Kristus närvarande bland människorna.

* * * * *

Artikel av den helige Josemaría publicerad i dagstidningen ABC den 2 november 1969. Publicerad på italienska i Studi Cattolici, november 1969, ss. 782-784.

[1] Jfr Gal 5:1.

[2] Jfr Jes 55:8; Rom 11:33.

[3] Rom 8:31.

[4] Jfr Gal 3:28.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/frihetens-aventyr/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/frihetens-aventyr/) (2025-08-04)